

Streszczenie

Technika i artykulacja w muzyce klasycznej, jako elementy poszerzające i wzbogacające paletę środków wyrazu saksofonisty realizującego solo lub z zespołem utwory w estetyce jazzowej

Saksofon - jako jeden z najmłodszych instrumentów dętych drewnianych - ma stosunkowo krótką, ale bardzo ciekawą historię. Już od początku XX wieku asymilacja i późniejszy sukces tego instrumentu w nowo powstającej wówczas muzyce jazzowej, doprowadziły do bardzo dużej polaryzacji jego użytkowania. Rozpoczął się proces dwutorowości - ścieżki klasycznej oraz ścieżki jazzowej w wykonawstwie saksofonowym, który wraz z zarysem historycznym przedstawiam w I rozdziale swojej pracy doktoranckiej.

W II rozdziale opisuję różne rodzaje artykulacji oraz inne podejście do jej wykonywania przez saksofonistów jazzowych i klasycznych.

W III rozdziale przedstawiam techniki, które odkrywane i stosowane przez saksofonistów klasycznych przeniknęły po pewnym czasie, jako element poszerzający i wzbogacający paletę środków wyrazu saksofonistów jazzowych. Rozwój tych technik jest procesem, który ciągle trwa nie tylko ze względu na indywidualne możliwości instrumentalistów, ewolucję sztuki, ale również na nieustanny rozwój części składowych saksofonu, jakimi są stroik, ustnik czy ligatura. Elementy te będąc w permanentnym rozwoju, stwarzają coraz to szersze możliwości uzyskiwania nowych brzmień. Proces ten uważam za bardzo ważny. Z tego względu prezentuję go w osobnym podrozdziale III rozdziału niniejszej pracy.

IV rozdział poświęcam analizie dzieł zarejestrowanych na płycie CD, na której staram się eksponować opisane przez mnie techniki i sposoby artykulacji. Nagrania te są nieodłączną częścią niniejszej dysertacji.

Pracę uzupełnia bibliografia oraz spis źródeł ilustracji.